

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Της ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΤΟ ΞΕΡΙΖΩΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(Έπ' εύκαιρία του θανάτου της)

Η Ματθίλδη Σεράο

«Αν' όσες τις κοπέλλες του ηρώου Κάπου ποδ' τις έλεγαν παραστρατωμένες... έπειδη τις ήλιαν οι Ξένοι ποδ' ήσαν μιά κοπέλα να κάνοιν έξοχη οι ζωοι το μαγετικό ηρώ, κι' ότενα έφυγαν Ξαρκικά, ή λιγώτερον έλκυστική ήταν ή 'Ασοίντα Σκότο.»

«Η καθέρμη απ' τις ναυαγιμένες αυτές όπλοξες, γενόδοσ στήν ψυχή σου ή μ'ράνη σερμάδεια ή μ'ράνη σερμάδεια. Μονάρα ή 'Ασοίντα Σκότο δε μπορούσε να προσάξω όστι»

σερμάδεια όστι και σερμάδεια. Φανότανε σά να ζώοσ οι άλλο κόροσ...

Όταν ή Χάινς Βοδβέιμ-ηρώος, γλωσσός, αδέντατος, με Ξελοισωμένη ζανθά μαλλιά-δέν είχε άπάντο τον έπλοτα όμορφο, εκτός από τα γυλιανά μάτια του, ποδ' ήταν τόσο λαμπρά και τόσο γλυκά, όστε φανότανε σάν μάτια κοριτσιού ή μικρού παιδιού. Φορόδοσ πάντα κοστά, άκομμη πατελιόνια, κοστιός ακοδός κάστιος, κοστία παποίτια περιηρητό και κοστιαζόσ σκεκάκι με πέτσινη ζώνη στή μέση.

Είχε έφθει από μιά βουνην ζώνη, από τη Βουναρία, από το άηλιο Μαγερμφοδωρο. Τόν τραφοδοσ ποδ' ή 'Αυλιάν με τις φροξές καλλόξες της. Αδωθότανε βυθικά όλο το θέληρητό τουσ, κοστίός όμοσ να μπούη να το Ξαρκόσ με λόρα. Και ζήτοδοσ να δώρη ζώη στίς έντιπλόξες του Σορμαζόστιος φουάτα τοπνια, μιά κοπέλα ποδ'ήνε θάισσας, την κλημιακά μιάς κοσάστιης αήλης ή ένα σπιτιόσ ακοζωμένο από τα κοσνια λουλιόδια μιάς ποδοδωγής, ή ένα παιδίσ να κάνη αδέντασ το μάκοσ του στήν άκοζωμάνα ή ένα φραξή με ήλοισωμένο ποδοδοσ και με κάτισπολη γενιάδα... Πόσος κοστίός δέν είχε περιηρητόσ την 'Ασοίντα να ποζόσ. Όχι στίσ ατελιό του στί και μόνσ από δοματό της, με Ξεο, στί έπλωδοσ, μικρός σ' όλο τον κόροσ γιά να μη την έσορμαστοδσ και την κακοζωροσιν. Την παρακαλοδοσ να τοδ κάνη αήτη τη ζώνη, και τα μάτια του έλεγαν θεομή έντιπυτική Ξερωσιή, έκανε σά μικρό παιδί. Αήτες τις στερμίες, έλαμπε στί βέλημη του όλη ή κοσμή άγάλη ποδ' είχε στί στερμη του γιά την 'Ασοίντα. Μιά κοσμή άγρότανε με πάτιμα να τοδ κάνη αήτη τη ζώνη. Και όμοσ τόν άγαλοδοσ.

Να, τόν είχε άγαλήσει απ' τη στερμη ποδ' ή Χάινς της μέλλοσ, δτιό και τρωσάνα, γιά ποδ'ήν φροξή, μιάς στήν ποδ'τα τοδ κηλοσ. Τόν άγάτιος γιά την ποδ'όστινη κοσμήσ ποδ' ακοδός στήν ψυχή της ή σέκμη ποδ' ή αδέντατος αήτός έφοδ'ότανε από ποδ' μακρόνα, ποδ' ήταν από άλλη φουή. Ήταν γιά κοσμήν ή Ξένοσ. Και τόν είχε άγαλήσει! Τόν είχε άγαλήσει βυθικά, κοσμήσ, το ήλιό, κοστίός καμιά έλ'φουάξ, με πάδοσ. Μονάρατα τοδίζε με ήλοισωμένη παροξή αδέντατος. Ό Χάινς δέν είχε έντιπυρήν έπλοτα απ' την άφοκία και την πάλη της κοσμάξ της. Πόσες στήν άδαφοξία της. Την φανόζότανε αήληνη. Δέν μάρτενε τί γανόταν στή κοσμάξ της.

Ήταν, μάλιστα, άπελα όμορφοσ με την άδαφοξία της 'Ασοίντας. Δε μπορούσε να διαβήη στί κατίμαρα και περιήρανα μάτια της ποδ' ήταν έτοιμη να τήνη γιά κείνοσ, να π'όνη μεζ' του. Και ποδοδοσ. Μάζ' τον ποδοδοσ και κείνη. Έν τοδόν ή Χάινς πόρνετε κάτς μέου σπύτη της και παιδίνασ δ'άπια της σ' ένα άκοζο, στίσ κήλο. Μπόδοσαν γιά ποδ'ία και δ'άφορα και μόνσ γιά την άγάλη τουσ δέν έκαναν λόροσ. Φοβόδοσαν σ' όδ' όνο μ'όλοσ ποδοδοσιν με καμιά κήνησ ή με καμιά ματά στίσ το κοσμά τοξσ αήδημα. Οι γονέξ της 'Ασοίντας στροβόζοζόταν τόν Ξένο και είχαν πάντα το ποδ' τουσ μ'όλοσ ή σπύτις φέλιος με την κόρη τουσ κάνοιν άκοζμο δοδίο. Ό Χάινς όστι το ζήοι της να πάσο δέν μπορούσε. Κ' έτοσ μιά μέου, με την άπ'άπια στήν ψυχή, έφερε Ξαρκικά απ' το Κάπου και Ξαρκόξοσ στήν όμ'κλωσμένη πατρίδα του, στί Μαγ-

ερμφοδοσ, ζήτοστιος στήν άγκαλιά της άκοζοξέας του να Ξεζάση τόν άκοζο έσοτά του...

Έτοσ ή 'Ασοίντα ήνεσ το όνομα της παραστρατωμένης, τοδ κοσμάξ, κοστίός γήνη παραστρατίσιν σ' άήληνη, κοστίός γήνη φραξή, μόνσ και μόνσ έπειδη βέλεδοταν τόσο κοσμά με το Σορμαζό και έπειδη αήτός έφερε μιά μέου Ξαρκικά. Αήτό έφτιασε γιά να την κάνοιν κ' αήτη σάν τις άλλες κοπέλλες τοδ κοσμάξ ποδ' της Ξεζέισαν οι Ξένοσ... Το κοσμά τοδ ποδοδοσ της 'Ασοίντας από το τρωσάνα ήλιό έφερε μιά κάτινοσ, σάν μαρωμένο γυλίλο. Άκοξοσ να κάνη στίσ άπάντο κοσμά... Καθόδοταν όμοσ δ'όκλωξες στί μικρό της κήλο με τα χέμα στανωσμένα στί στήλοσ, κοστία ζώστιος άκορμωμένα ποδοδοσ της. Δέν την Ξανόδοτε μιά τα βρόδρα να περηνά ήρβέλι και χαμοξέλασθή, απ' τις βροξίνες τόν άκοζοζωστικόν Ξεροδοξέοσ, διαλάδοστιος τα ένδοδοσάτα κοσμάξία της. Ήταν μιά γιά όμοσ μιά παραστρατωμένη-μιά όρι σάν όστις τις άλλες. Τα δάξονα ποδ' έζηνη κοσμά ήταν δάξονα πόνοσ και τρωσάξ.

Δέν είχε κοσμάτι τίποτα τοδ ήλιόσ τουσ, τίποτα εκτός απ' την κοσμάξ της ποδ' είχε πετάξει τόρα μιάς, μιάς, πολλή μακρόνα, στήν κοξία και όμ'κλωσμένη πατρίδα τοδ Χάινς...

Και ή 'Ασοίντα ένεσ, με τη μωσάνθωσία και τοξσ αήτοξοξες τοδ'όποσ της, έντιπυρητική σ' όλο το κοσμά. Καμιά απ' τις γυληράδες της δέν την έκαναν παρτί... Κα' οι κοσμάξ της έλ'κωσαν απ' τόν κοσμά τοξσ όσο έβέλεταν την κόρη τουσ να σέρβη στίσ στί πατρία της. Μιά μέου όμοσ γλώσσος Ξαρκικά ή Χάινς.

Μαράδωχε σάν λουλιόδι ποζόξοσ τόν ήλιο και τί φρόξ της πατρίδος του...

Ξαρκόξοσ στί Κάπου από κή ποδ' δέν τόν περιηρηταν, κοστίός να τοξσ έπλοξόξοξες, σά να τόν έσορμασε κάποσ μωσάνθωδη δόναμη. Άφοδ' ποδοδοσ, τοδ κάνοιν, να πύξη τοδ αήδημά του μεζ την κοσμάξ του, κατ'άβε μιά και μόνσ του ποδ' θα τοδ ήταν αδέντασ να κάνη κοσμή την 'Ασοίντα, και ποδ' δέν είχε το δικαίωμα σ' άγορη την έντιπυρία να τοδ φέρη μόνσ απ' τα χέμα του.

Η 'Ασοίντα, μόνσ τόν είδ' Ξαρκικά ποδοδοσ αήτη της να πέτη στί πόδια της, να της κάδοξη τα γυλιότα και να της λέη με θέλημη ποδ' την φραξία. Πόξ την θέληη γενάκια του-δέν είχε τίποτι. Χαμοξέλασε μονάρα μικρά. Ύσπειρα έφροξ τα δαχτύλα της μεζ στί ζανθά μαλλιά του, άναξόξοσ το κωξόσ του, έκοξνη αήτοξοσ και τόν ήλιόσ στί στήμα. Φέλι Ναπολιτάνασ.

Οι γάμοσ τοξσ έφτιασαν μιά όμοσά και ήλοισωμένη Κρωσική, στή μικρή πλατιότα τοδ Κάπου, κάτοσ απ' την ένδοξόσθημ ήρ'όνα της. Όλο το κοσμά ήταν κή φοροδοστιος τα κεία του, άρ'θωστικόσ όνο.

Ο δημαξοξοσ κοσμάξ, με σκερμητικά λόγια, την έμασ κοπέλλια ποδ' θάγερνε απ' τόν τόπο της γιά τ' άκοζοσθηήν τόν άνωσ της, μακρόνα στί Ξένα. Παρ'ήρησε και τοδ Χάινς να φυλάη με ποσοξή τοδ έπλοτα αήτο λουλιόδι. Οι ένδοξομοσ τόν άκοζοσαν με σκερμητόσ.

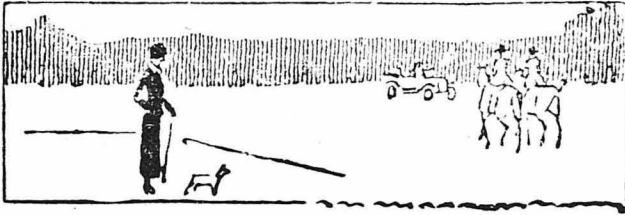
Και, ένο γυροδοσάν σπύτι τουσ, φηλά, απ' τα ματιόξοκα και απ' τα παρ'όθρα, ποδ' έσοσαν με λουλιόδια-μιά Ξεζέλισωμένα άίκα σ'όδοσ, με λεννά και παιδίνασ γωσέμια.

Ό Χάινς δέν ήξεροσ έν ζώδοσ ποσοξιακά ή άδ' όμωσέντατε. Κάπου-κάπου, έλαμπε το ζήοι της κάλξ του και τόδοξρη μεζ στί δ'όδο του, ένδο εκσκήν τόν κοσμάξοσ κατ'άτιμα με άρ'θωστικόν ένδοξοσ. Η 'Ασοίντα φανόδοτε σά να είχε λημοσνήσει όμοσ τοξσ δ'όδοξ της, όδοξ, όδοξ δ'όμοξοξ ποδ' τη σπύτινα με την άκοζοξέα της, με το πατιόξο της σπύτι, με τόν τόπο ποδ' γενήθηξ.

Να, σέ μιά σ' σπύτι τα είχε Ξένοσ όμοσ, γιά τ' άρ'θωσθή όξ' της τη σέκμη κ' όλη τη ζώη της στί Χάινς. Άποξωσέθηξ τόν κα τίόρα της και τη μητέρα της, τοξσ στερμίες με τοξσ φέλιος με σκερμητόσ αήλα και με τοδπο ποδ' έδ'αγερνε ποδ' δε θα ληπότανε και άρ' δε θα τοξσ Ξαναβέλεσε ποδ' μιά. Χαμοξέλοδοσ στίς γυληράδες της και γάιδεσε τα μικρά παιδία με κάποσ έλαφοά ταροξή. Μόνσ όμοσ έντιπυρηξ τα γυλιανά μάτια τοδ Χάινς, τα λημοσνέοξ όμοσ...

Όπόδοσ, όταν μ'ήχαν στί καμάξ κ' όταν αήτο άνοξεσ πανά κ' άκοζοσ να Ξεμακρωή απ' το λιμάνι της Νεαπόλιος, ή 'Ασοίντα έφοξέ με μιάσ στίσ μαγερμικά παρ'όθρα τοδ όμωσέντοξ εκ'ένοσ τ'όποσ-κ' ένα μ'έλοξωστικό ποδοδοσ ή φοξέξ την κοσμάξ της. Ό ήλιόξ έλαμπε ποδοδοσ και φλοξέξ μεζ στί γυλιόξοσ σ'όδοσ. Και ή 'Ασοίντα άναθηρήθηξ το βροξένο σ'όδοσ και τις όμ'κλωσμένες μέοξ της Γερμαξίας κ' έντοξοξσ κάποσ σ'όδοσ να περηνά απ' τη ψυχή της...

Κακοξός πέροσ... Και κάποσ πέρ'θωμο δ'απ' τοδ Δεκεμβρίοσ, ένο δ'όκλωξο το Μαγερμφοδοσ ήταν σαρβανωμένο μεζ στί ζήοι και βυθικά και μεζ'αγοξέξ:κά σ'όδοξοσ σέκ'αζωσ τόν σ'όδοσ, μεζ στί μ'ράλο παιδίνασ και παρ'όξοσ σπύτι...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

"Ολη η εξυπνάδα, η φαντασία και η ψυχική διάθεση ενός λαού φαίνεται στα δημοτικά του τραγούδια, στα έθιμα κ' οι δεισιδαιμονίες του, πού είναι ο μόνος πιστός καθρέφτης της ψυχής και της νοοτροπίας του. Οι Άνατολίται έχουν κι' αυτό το μεγάλο τέτοιο λαογραφικό πλούτο. Και απ' τις άπειρες προλήψεις και δεισιδαιμονίες τους, σταχυολογούμε μερικές, τις πιο χαρακτηριστικές.

— "Όταν κανένα τόν δαγκώσει λυσσασμένο σκυλί την τεσσαρακοστή νύκτα απ' τη μέρα που τόν δάγκωσε, να την περίση άγρυπνος. Αν το άτιχημα αυτό συμβή σε κ' νένα άλογο, ο κάτοχός του πρέπει την ίδια ώμισμένη νύκτα, να μην τ' αφήσει καθόλου ν' κλείση μάτι. Μι' ύπαρχουν και πολλοί άλλοι τρόποι για ν' αποφύγη ο δαγκωμός τις δυσαρεστές συνέπειες που μπορεί ν' έχη η έπαφή των ένδιων του λυσσομένου σκύλου με τις σάρκες του. Να γάρη π.χ. νερό από σαρίντα κύματα της θαλάσσης μ' ένα ανατολίτικο τσίσι που το λένε «κουτούς τσίσι» και ν' έλουστή μ' αυτό. "Η ν' έπληξ' από τ' χέρι σαρίντ' γυναικών, (λοιοστέφανες), που παντρεύθηκαν μονάχα μιά φορά στη ζωή τους. Ψωμί και σκόρδο και ν' το φάη.

— "Αν μιά γυναίκα έχει την άτυχια ν' αμείνη παιδί, π' πει ν' έπληξ' από έφτι γυναικείες μονοστέφανες, έναν παπά απ' τη καθεμιά ν' φτιάξη με αυτό, ένα σταυρό και ν' τον κρεμάση απ' το λαιμ' της.

— Στους έλληνες της Άνατολής, είναι βαθύ ριζωμένη η πρόληψη πως οι Τούρκοι βρ' κοκκιάζουν και τριγυρνούν τη νύκτα στους δρόμους.

— "Όταν σε κανένα σπίτι βρεθ' η πυροστιά ή άνισκελα, αυτό σημαίνει πως ο νοικοκύρης θ' έ χωθή ως το λιμό στα χρέη!

— Στην Άνατολή αποφεύγουν ν' πατάνε πάνω σε προσκέφαλο γιατί εκείνος που θ' έ κλη η αυτή την άπρουρησία, δε θ' έ ψηλώση καθόλου!...

— "Όταν κανένα σκυλί αρχίζει ν' άλυχτά η ύστερ' απ' τα μεσάνυχτα, σημαίνει πως θ' έ πεθάνη σ' αυτό το μαχαλά κάποιος απ' τους γειτόνους!...

— Παρασκευή μέρα δεν κάνει ν' κόβουν τί νύχι τους. — "Όποιος βγάξη κ' ιθαράκι στο μίτι, θ' έ γίνη μιά μέρα... πλοίαρχος!...

— "Όταν δούνε βάτραχο ή σαύρα, κλείνουν άμέσως το στόμα, επειδή τα δόντια πέφτουνε αν τ' έ ζήρα αυτ' προλάβουν ν' τ' ά... μετρήσουν!...

— Την ημέρα του Άγιου Θεοδору του Τύρωνος, μαζεύουν όλα τ' έ κάλλυβα που μοιράζονται στην έκκλησί, τα ξεραιουν στον ήλιο κ' ύστερα δίνουν σε κάθε ναυτικό του τόπου κ' από λίγα. Έκείνος π' έλι όταν βρεθ' στη θάλασσα και τόν πιάση τρικυμία δεν έχει παρ' ν' ριξη λίγα απ' αυτ' τα κάλλυβα στο ύψ' στοιχείο, για ν' έρυχθή άμέσως!...

του Χάρι Βροθέρν, μακούά απ' το ήμισιγγυρισμένο Κάρι— που δεν το είχε ξαναδεί από δω και τ' έ χρόνια η Άσσόντα Σκότο, τ' έ ώραιο αυτό και έλατο λουλούδι που το ξερωσαν απ' τον τόπο του, ξεγυριστός ήρωας από άνωμιά, από ροσιάγ'α. Το τριγυρό της χέρι πάγος ξαφνικά με τ' έ χρόνια του Χάρι, που κίταζε με θύμη το μαρμένο πανέμορφο κ' έπιδαστό αυτό άνθος να σβήνη αγά— ορά. Έσπερε σιμά της και της ενθόσος λόγια άγ'αλις σ' αυτ'. Η Άσσόντα γέμισε τ' έ ώραία της μίτα, τον κίταζε μ' άγάπη, τον ζωογίλιος λυπημένη και ξεμύγιστος... Μαζάθηκε σάν λουλούδι, πούχασ' τον ήρωα και τ' έ φως της παιτιάδας του...

Mati de Serao

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΠΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Η καλόκαρδες φιλενάδες :

- Τώμαθες πως παντρεύομαι ;
- Άλήθεια ;
- Βέβαια ! Γιατί λοιπόν δεν με έρωτάς τί δουλειά κάνει ο μέλλον σύζυγός μου ;
- Τό ξέρω προτού μού τό είπης...
Τί ξέρεις ;
- Φυσικά. Κάνει μιά μεγάλη... ζουταμιά !...

Πρακτικός σύζυγος :

- Μιλώντας χθές με τη γυναίκα μου της έδωσα κάτι... που την έκαμα ν' αμ' μου ξαναμυζήση πιά.

Κανένα δώρο :

- Χι...

- Ό ! φίλε μου ! Να ζωής τη ζωή σου, πές μου και μένα τί της έδωσες, να ζάμο το ίδιο και στη δική μου γυναίκα !

- Άπλούστατα. Της έδωσα... μιά γροδιά στο σάγον, που θ' έ κλη τρετ' έ βδομάδες ν' αμ' βγάλη λέξ' !...

Μεταξύ πατρός και υιού :

Άν μου λέξ, Μπαμπά ! Έάν, όταν μεγαλώσω, τοίσις έκατό χιλιάδες δραχμές προς τρία τοίς έκατό, τί θ' αμ' δώσουν ;

Έκατό χιλιάδες προς τρία τοίς έκατό, παιδί μου, θ' αμ' δώσουν... την έντύπωση ότι είσαι... ήλιθος !

Μεταξύ καλλιτεχνών :

- Βλέπεις αυτό που ζωάτο στα χέρι μου ; Είναι μιά βόμβα που θ' αμ' ανατινάξη ολόκληρη την... Έρωσπη ! Θ' αμ' την κίμη ν' ζωοπηθά χρόνια ολόκληρα !...

- Θεέ μου ! Τί λέξ ; Θ' αμ' ζωοπηθά...

- Φυσικά...
- Μ' τί είδους βόμβα είξ ;
- Άν είξ βόμβα, βλάκα, είξ ένα... φός τρώτ !

Τό κόλπο του :

Έγώ, δούκις κανένας δανιστής μου τολήση ν' αμ' ζωάμη για ν' αμ' το έ ξεοφλήσω τό ζωά του, θημάσω και δεν το έ πληρώσω.

Και δούκις δεν σου ζωάει ;
- Έν τοιαύτη περιπτώσει, περιμένο πάντοτε... ν' αμ' ζωάμη !...

Ο νοικάρης ζωγράφος :

Ο ιδιοκτήτης. - Το ένοικιο τού περασμένου μηνός, για το δοματό σας, μού τό ξεοφλήσατε κάνοντας τό πορτραίτο της γυναίκας μου. Τού τρέχοντος μηνός αλλ' αν θ' αμ' το ξεοφλήσετε, με τό δικό μου πορτραίτο. Άλλά τού ερχομένου μηνός, πως θ' αμ' μπορέστε να μού τό πληρώσετε ;

Ο Ζωγράφος. - Ό ! Μή φοβήσθε ! Θ' αμ' περιμένο ως ότου αποκτήσετε κανένα παιδάκι για ν' αμ' το ζωάει ' αυτό τό πορτραίτο !

